

НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВЪ

КЪМЪ РОДИНАТА

Загълъхналъ въ безответната вселена,
плачътъ ти продължава да трепти.
Кому се молишъ, майко вдъхновена,
срѣдъ ужаса на свойтъ самоти?

Кому предавашъ тая скръбъ велика
на своята безтрепетна душа,
и азъ ли пръвъ, отгатналъ ѝ езика,
съзнавамъ, че предъ тебе днесъ грѣша.

Безцвѣтенъ синъ на обезвѣренъ жребий
съ надежди мене ли облъхвашъ ти?
Въ гърди ми бий едно сърдце повтебе,
безсилно твойта скръбъ да освѣти.

И възроденъ, азъ може би последенъ
поднасямъ своя чистъ и беденъ даръ:
едно сърдце, което слагамъ бледенъ
предъ твоя святъ и непознатъ олтаръ.

*

Азъ не извикахъ отъ вълнение,
азъ не заплакахъ отъ любовъ,
не паднахъ, майко, на колѣне,
когато твоятъ властенъ зовъ
прониза мойта бедна стрѣха
и озари безлюдний кѣтъ,
отдето, безнадеждна, плаха,
душата сви по твоя пѣтъ.